

Preek bij Handelingen 8.5-8.14-17 & Johannes 14.15-21 door pastor Wouter

Lieve mensen,

Ik wil vandaag graag beginnen met een ervaring die ik niet snel zal vergeten.

We zaten rond een kampvuur met scoutingvrienden. Het was laat, de meesten waren al naar huis. Er bleven een paar mannen en een groep vrouwen over. Het was stil, totdat iemand vroeg: “Wie van de vrouwen hier heeft zich ooit onveilig gevoeld op straat?”

Iedere vrouw antwoordde. Iedere vrouw had een verhaal.

Verhalen over angst. Over seksuele intimidatie. Over opmerkingen die ze al op jonge leeftijd naar hun hoofd kregen. Over situaties waarin ze hun sleutels in hun hand hielden, of deden alsof ze telefoneerden, of van route veranderden — om maar veilig thuis te komen.

Later stelde ik dezelfde vraag aan vrouwen in de kerk, aan familieleden, aan vrouwen die ik al jaren ken. En opnieuw: iedere vrouw had een verhaal.

En ik schrok. Hoe kon het dat ik dit niet wist? Hoe kon het dat ik dit niet had gezien? Hoe had ik hen dan liefgehad?

En precies daar raakt mijn ervaring aan het evangelie van vandaag.

Precies daar raakt mijn ervaring aan de vraag die de leerlingen aan Jezus stellen in het evangelie van vandaag. Ze vragen: *Hoe moeten we U liefhebben?* Ze houden van Jezus, maar ze weten niet hoe ze die liefde concreet moeten maken.

En Jezus antwoordt helder: “Wie mijn geboden kent en zich eraan houdt, heeft Mij lief.”

Liefde is niet alleen gevoel. Liefde is doen. Liefde is luisteren. Liefde is ruimte maken voor de waarheid van de ander.

Dat is ook wat we zien in Handelingen. Petrus en Johannes komen naar Samaria. Ze plaatsen zich niet boven de mensen daar. Ze oordelen niet. Ze luisteren, ze bidden, ze leggen hun handen op. Ze verbinden zich. En dan — pas dan — ontvangen de Samaritanen de Heilige Geest.

De Geest komt waar mensen zich openstellen. Waar mensen elkaar zien. Waar mensen elkaar kennen. Waar liefde concreet wordt.

Lieve mensen,

Vandaag is het Moederdag. Een dag waarop veel vrouwen bloemen krijgen, kaarten, cadeautjes. En dat is mooi. Maar liefde is meer dan één dag waardering. Liefde is dagelijks luisteren. Dagelijks zien. Dagelijks erkennen.

En laten we eerlijk zijn: in onze samenleving worden vrouwen vaak niet gehoord. Niet serieus genomen. Niet gezien in hun ervaringen. Soms door grote dingen, soms door kleine opmerkingen, grapjes, aannames.

Daarom wil ik vandaag een andere vraag stellen: Kunnen wij vrouwen niet alleen eren, maar ook daadwerkelijk proberen te verstaan? Niet alleen op Moederdag, maar elke dag?

Kunnen we vragen: “Voel je je weleens onveilig?” “Waar loop jij tegenaan?” “Wanneer voel jij je niet begrepen?”

En kunnen we dan luisteren — zonder te verdedigen, zonder te bagatelliseren, zonder meteen oplossingen te willen geven?

Want dat is wat Jezus ons leert in Johannes 14: De Geest van de waarheid woont waar wij bereid zijn om de waarheid van de ander te ontvangen.

En dat is wat Handelingen ons laat zien: De Geest komt waar mensen elkaar niet overschreeuwen, maar elkaar dragen.

Lieve mensen, Als wij vrouwen werkelijk proberen te verstaan,

als wij elkaar werkelijk willen zien, als wij liefde concreet maken in luisteren en in daden, dan gebeurt precies wat Jezus belooft:

“Ik zal leven in jullie, en jullie in Mij.”

Dan wordt onze liefde waarheid. Dan wordt onze gemeenschap gedragen door de Geest. Dan leeft God in ons.

Amen.